"నన్ను గురించి కథ వ్రాయవూ?" అని అడిగింది కుముదం.

ఈ ప్రశ్న నాకు కొంత ఆశ్చర్యం కలగజేసింది. ఎందుకంటే కొద్ది మార్పుతో ఇదే ప్రశ్న ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం అడిగింది. నాకు బాగా జ్ఞాపకం. మా మేనమామగారింట్లో కుముదం తండ్రి కాపురం వుండేవాడు. అద్దె తీసుకురమ్మని అప్పుడప్పుడు నన్ను పంపేది మా అత్తయ్య. ఆ రోజు సాయంత్రం కర్రకు మేకు దిగేసి, ఇనప చక్రం దొర్లించుకుంటూ దొడ్లోకి పరుగులెత్తింది కుముదం. నా కప్పుడు పన్నెండో ఏడు.

ముత్యాలవాన

నన్ను గురించి కథ వ్రాయవూ?

ఆమె నాకంటె రెండు సంవత్సరాలు చిన్నదని వాళ్ళమ్మ నాకు చెప్పింది. నేను అద్దె మాట మరిచి కుముదంతో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చుండేవాడిని. చెట్టెక్కి జామపండ్లు కోసిపెట్టమని వేధించుకు తినేది. పూర్తిగా పండని జామపండు రంగులా వుండేది ఆ పిల్ల ఛాయ. నేనేవో కల్పించి కథలకింద చెప్పేవాడిని. వీటిల్లో పాత్రలు మా వూళ్ళో ఇరుగు పొరుగు అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ ఈ కబుర్లు అమాయకంగా చూస్తూ విన్నా, కుముదం కళ్ళల్లో ఎక్కడో ఈర్ష్య మసగగా మెదిలినట్లు భ్రమించి, నేను గర్వపడేవాడిని. అతిశయోక్తి కల్పన కథకుడి జన్మ లక్షణం కాబోలు! యదార్థ విషయాలు మానేసి, కల్పిత గాథలను యదార్థాలుగా చెప్పడం ఊహాసృష్టి లక్షణం అనుకుంటా. ఇవన్నీ కుముదం నమ్మినట్టుగానే కొంటెగా నిట్టూర్పు విడిచేది. నేనూ, ఈ వ్యక్తులు, ఘట్టాలు యథార్థాలుగా స్మరించుకొని, తెచ్చిపెట్టుకున్న మౌనంలో పడేవాడిని. ఆ నిశ్శబ్దంలో కుముదం కంఠం వినిపించింది. "నన్ను గురించి కథ చెప్పవూ?" అంది. ఆ ప్రశ్న వెయ్యకపోతే, ఆమె కత మరొకరి దగ్గర చెప్పివుందునేమో నాకు తెలియదు. నే అనుకోడం ఆమె కథ ఎవరితోనూ చెప్పివుండను. ఎందుకంటే, ఆమె నిజంగా మనిషి-ఊహలో వ్యక్తి కాదు.

అదే ప్రశ్న మళ్ళా అడగడం నాకు ఆశ్చర్యం కలగజేసింది. ఐనా నేను కథలు వ్రాస్తానన్న సంగతి ఆమెకెట్లా తెలుసో నాకర్థం కాలేదు. నా కథలు వొకటి రెండు తప్ప అచ్చు కాలేదు. వాటిని గురించి నే నెవ్వరితోనూ ముచ్చటించలేదు. ఇరవై సంవత్సరాల వయస్సు అజ్ఞానంలోవున్న నన్ను ఎన్నుకోలేని రచయితగా ఈ సంఘం గుర్తించదని నా భయం. ముదుసలే జ్ఞాని కాగలడని భారతీయుల వెర్రి నమ్మకం. పెద్దలన్నా, ప్రాచీనులన్నా, పాత విషయాలన్నా, మనవాళ్ళకి అంత గౌరవం. ఒక విషయం మంచిదా, చెడ్డదా అన్న తార్కిక సంశయాలకి సంఘంలో అంతగా తావు లేదు. ఎటొచ్చీ ఆ విషయాన్ని ప్రతిపాదించిన వ్యక్తి మృతుడై వుండాలి.

శక్తిగలవాళ్ళు ధనార్జనలోనూ, అది లేనివాళ్ళు దైవంలోను లీనమైన ఈ దేశంలో కథకుడికి విలువ లేదని నేనా రోజుల్లో నమ్మేవాడిని. నేను వ్రాసి తగలపెట్టిన రచనలతో నాకు మరో దేశంలో బ్రహ్మరథం పడుదురు. సంఘం గుర్తించదన్న భయమొకటే కాదు నేను కథలు వ్రాయకపోవడానికి కారణం నా రచనా విధానానికి పరిపక్వం రాలేదని కూడా నే లోపల అనుకునే వాడిని. నా సృష్టి శక్తుల్ని రగిల్చి నన్ను తన్మయుణ్ణిచేసి నా జీవితంపై వొత్తిడి కలిగించే వ్యక్తులుగాని, నా రచనల్ని చదివి, వాటిల్లోని లోతులకి దిగ్భ్రాకి తాత్కాలికంగానైనా ధన్యతచెందే వ్యక్తులుగాని ఆనాటి వరకూ లేరని నాకు తెలుసు. ప్రపంచాన్ని పరిశీలిస్తూ వ్యక్తుల మంచి చెడ్డలను, వింత ప్రవర్తనను ప్రేక్షకుడుగా అనుభవించి అర్థంచేసుకుని, అలా సంపాదించిన ఆంతరంగిక జ్ఞానాన్ని నా తాత్విక దృష్టిలో మేళవించి, వార్ధక్యంలో మహత్తర గ్రంథం వ్రాసి, మరణించాలని నా ఆదర్శం. ఈ రెంటిలో వొకటైనా జరిగి తీరుతుంది. మహత్తర గ్రంథం వ్రాయలేకపోవచ్చు, కాని మరణం మాత్రం తప్పదన్న ధైర్యం నాకో నూత్న వుత్సాహాన్ని ప్రసాదించింది. ఆ రోజుల్లో "నన్ను గురించి కథ వ్రాయవూ?" అనే ప్రశ్న స్త్రీ నోటి నుండి వినడం అదే మొదటిసారి. తన వ్యక్తిత్వాన్ని గుర్తించుకుని, దాని ప్రభావాన్ని ఇతరులకి తెలియచెయ్యాలన్న స్త్రీని మొట్టమొదట కుముదంలో చూడగలిగాను. ఆమె ఒక జీవి. ప్రత్యేకమైన ఉనికి గలది. ఆమెని తొలిగిస్తే ప్రపంచంలో కొంత పవిత్రమైన ఖాళీ ఏర్పడుతుంది. నే చూసిన స్త్రీలు వివాహం జరిగిన రోజునే జన్మించిన వాళ్ళు. భర్తని పొడిగిస్తే, స్త్రీ ఔతుంది. ఇంకా పొడిగిస్తే భర్త సంతానంగా మారతాడు. అతను గతించగానే ఆమె స్థూలజీవితం సమాప్తమౌతుంది. సృష్టిని ఆహ్వానిస్తూ తెరుచుకున్న తలుపులు మన స్త్రీలు. తెరుచుకోని తలుపులు లేవు. ఏదైనా ఒక తలుపు తెరుచుకోనినాడు, దాన్ని గురించి చెప్పుకొని, మరమ్మత్తు సంకల్పించాలి. మరమ్మత్తుచేసినా బాగుపడని తలుపులను నిర్మూలం

బుచ్చిబాబు

చెయ్యాలా, లేక వేరే పనులకు ఉపయోగించుకోవాలా అన్న సందేహాన్ని సంస్కర్తలు తీర్చాలి. కథకుడు ఏం చెడిపోయిందో చెప్పగలడు, పీలైతే మిగిలిన దానితోనే తృప్తిపడుతూ ఇతరులతో ఆ తృప్తిని పంచుకోగలడు. కాని, బాగు చేసే విధానాలతో అతనికి నిమిత్తం లేదు.

"నీలో ఏముందని నిన్ను గురించి కథ వ్రాయమా?" అన్నాను. అలా అన్నందుకు పశ్చాత్తాపపడినా, ఆ ప్రశ్న నా నమ్మకాన్ని, ఆశయాలనీ యదార్థంగా వ్యక్తపరుస్తుంది. ఆమెలో కథా వస్తువుగా వుండేటంతటి విశేషం ఒక్కటి కూడా లేదు. చూడడానికి చాలా సామాన్యంగా వుంటుంది. పల్చటి శరీరం. వేసంగిలో వర్షం కురిసే ముందు దట్టంగా అల్లుకున్న మబ్బురంగు శరీరచ్ఛాయ. సంపూర్ణంగా వికసించని అవయవాలు. ఎవరో దువ్వినట్లుగా వుండే జడకట్టు. చూసిన వస్తువులు తనకోసం కానట్టు చాంచల్యంగా కదిలే బలహీనమైన కనురెప్పల కింద మంచులో కదిలిపోయిన కుందేలులా మెరిసే నేత్రాలు, కంఠంలో కొలవడానికి వీలుగా వుండే పచ్చటి నాళాలు. నీడ కనిపించినట్లు స్ఫురించే వక్షం. శరీరంలో పై భాగాన్ని మోసేటందుకు వోపిక లేనట్టి అల్పమైన నడుం. కుముదం సాధారణమైన స్త్రీ. ఎవరూ తుదకు వాళ్ళమ్మకూడా ఆమె అందమైందని చెప్పుకోడం నే నెరగను. అందుకనే ఆమెలో నేనేమీ విశేషం చూడలేక పొయ్యానేమో!

"నాలో ఏముండాలి?"

"ఒక ప్రత్యేకత, అందరిలోనూ లేని ఏ ఒక్క విశేషం అయినా సరే-"

వేలునున్న ఉంగరాన్ని మూచి దాన్ని వేళ్ళతో తిప్పింది. పోతపోసి పదును పెట్టినట్లుగా చలించే వేళ్ళు ఆమెవి. ఏ అవయవం కదిలినా శరీరంలోని శక్తంతా దానిలో పూరించినట్లుగా వుంటుంది. ఒక వస్తువుకేసి చూస్తున్నప్పుడు, పంచ ప్రాణాలు కళ్ళల్లోకి పరిగెత్తుకొచ్చినంత తీవ్రంగా చూస్తుంది. సిగ్గు పడితే రక్తం

బుచ్చిబాబు(శివరాజు వెంకట సుబ్బారావు) జననం: ఏలూరు, పశ్చిమ గోదావరి జిల్లా, ఎం.ఎ., మదరాసు, నాగపూరు విశ్వవిద్యాలయాల్లో. 1943-45 అనంతపురం, విశాఖపట్నం కళాశాలల్లో ఆంగ్లోపాధ్యాయుడుగా. 1945 నుండి ఆలిండియా రేడియోలో. నవల: చివరకు మిగిలేది. కథలు: పద్దెనిమిది కథా సంపుటాలు. నాటికలు, నాటకాలు: నాలుగు సంపుటాలు. వ్యాసాలు: నన్ను మార్చిన పుస్తకం. వచన కావ్యం: అజ్ఞానం. సాహిత్యం: షేక్స్పియర్ సాహితీ పరామర్శ. (ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ బహుమతి పొందినది)

బుచ్చిబాబు

చెక్కిళ్ళలోనుంచి తొంగిచూస్తున్నట్లుంటుంది. కాని, కుముదాన్ని వర్ణించినంత మాత్రాన కథౌతుందా?

"నీ పెండ్లికి నన్ను పిలవలేదేం?" అని అడిగాను.

"మా అమ్మ నీకూ శుభలేఖ పంపానంది- ఒస్తే నలుగుర్నీ చూచి ఏమన్నావుంటే కథేనా వ్రాద్దువుగా" అంది కుముదం కళ్ళలోనుంచి పెదవులమీదికి దిగజారిన నవ్వుని ప్రదర్శిస్తూ.

"నేను తమాషాకి అనడం లేదు. సాధారణ వ్యక్తులను గురించి వ్రాసేటందుకు ఏముంది? పదిమందీ ఒకే లాగున్నప్పుడు వారిలో ఏ ఒక్కర్నీ గురించి చెప్పకోం. కాని, అందులో ఏ ఒక్కడైనా, పదిమంది చేసిన దానికి వ్యతిరేకంగా చేస్తే అతన్ని గురించి చెప్పకుంటారు. అట్లాంటి వ్యక్తులను గురించి వ్రాయొచ్చు" అన్నాను.

"అయితే అందరూ చేసిన దానికి విరుద్ధంగా చేసే వాళ్ళే మనుష్యులన్నమాట..."

"నే అలా అనను. అట్లాంటి వాళ్ళు చెప్పకోతగ్గ మనుషులంటాను."

ఎక్కడో ఎప్పడో పుట్టడం, ఎవరో ఎవర్నో ఒప్పగిస్తే వార్ని పెళ్ళాడడం, ఎందుకో తెలీకండా పిల్లల్ని కనడం, ఎప్పడో ఎక్కడో చచ్చిపోవడం. ఇది చాలామంది చేస్తున్నది. దీన్ని గురించి కథగా చెప్పకు నేందుకు ఏముంది? ప్రత్యేకత, వ్యక్తిత్వం లేని ఈ జీవితాలు ప్రశాంతాన్ని పొందుతున్నాయి. కాని, అది బురద గుంటలో పురుగు పొందే ప్రశాంతం. సంఘాన్ని ధిక్కరించి, సంప్రదాయాలపై విప్లవంచేసి, ఇతరులకి అవగాహన కాని కొత్త విలువలు సాధించి పొందినవాడే ధన్యజీవి. వ్యర్థ జీవులు సంఘం అల్లిన వలలో చిక్కుకుని, మర్యాద పేరు చెప్పకుని కుళ్ళిపోతారు. స్థాపితమైన ఆదర్శాలపై, విప్లవం చేసినవాడు సంఘాన్ని తనవెం మరల్చ యత్నిస్తాడు. కాబట్టి సం... ...టే వాళ్ళపై ఆధారపడుతు... ...ఈ విప్లవ చిహ్నం ఒక్కటి...

ఆమె ... సంగీతం నేర్చుకోలేదు. కనీసం క్లాని... తీస్తుందని చెప్పకోడమేనా నేనెరుగను. జ్ఞానం ఒచ్చింతర్వాత ప్రేమించి చేసుకున్న పెండ్లి కాదు. గొప్ప స్థితిపరురాలు కాదు. పోనీ బాగా బీదదీ కాదు. సానుభూతి చూపేటందుకేనా-చక్కంది కాదు. పద్యాలు వ్రాద్దామంటేఅనాకారీ కాదు, వికృతాన్ని ఆధునికుల ధోరణిలో చిత్రిద్దామంటే. మంచివాళ్ళని గురించి వ్రాయొచ్చు. చెడ్డవాళ్ళని గురించి వ్రాయొచ్చు. కాని సాధారణమైన వాళ్ళని గురించి వ్రాయడం ఎంతో కష్టం. అసలు వ్రాసేటందుకు ఏముంది?

కొందరు వ్యక్తులు తలిదండ్రుల చర్యలవల్ల ఖ్యాతికెక్కుతారు. కుముదం ఆ తెగకి చెందదు. వాళ్ల తండ్రి చనిపొయ్యాడు. తల్లి ఏ వూళ్ళోనో కొడుకు దగ్గర వుంది. వాళ్ళ కుటుంబానికి చరిత్ర లేదు.

"మీ ఆయన ఏం చేస్తున్నాడు?"

"ఎల్.టి. చదువుతున్నారు."

"స్కూల్ మాస్టరవుతాడన్నమాట-ఏ పనీ దొరకని వారికి అదే శరణు. మంచివాడేనా?"

నవ్వింది. "మంచి అంటే ఏమిటో నాకేం తెలుసు? నీకు తెలియాలి, కథలు రాసేవాడవు."

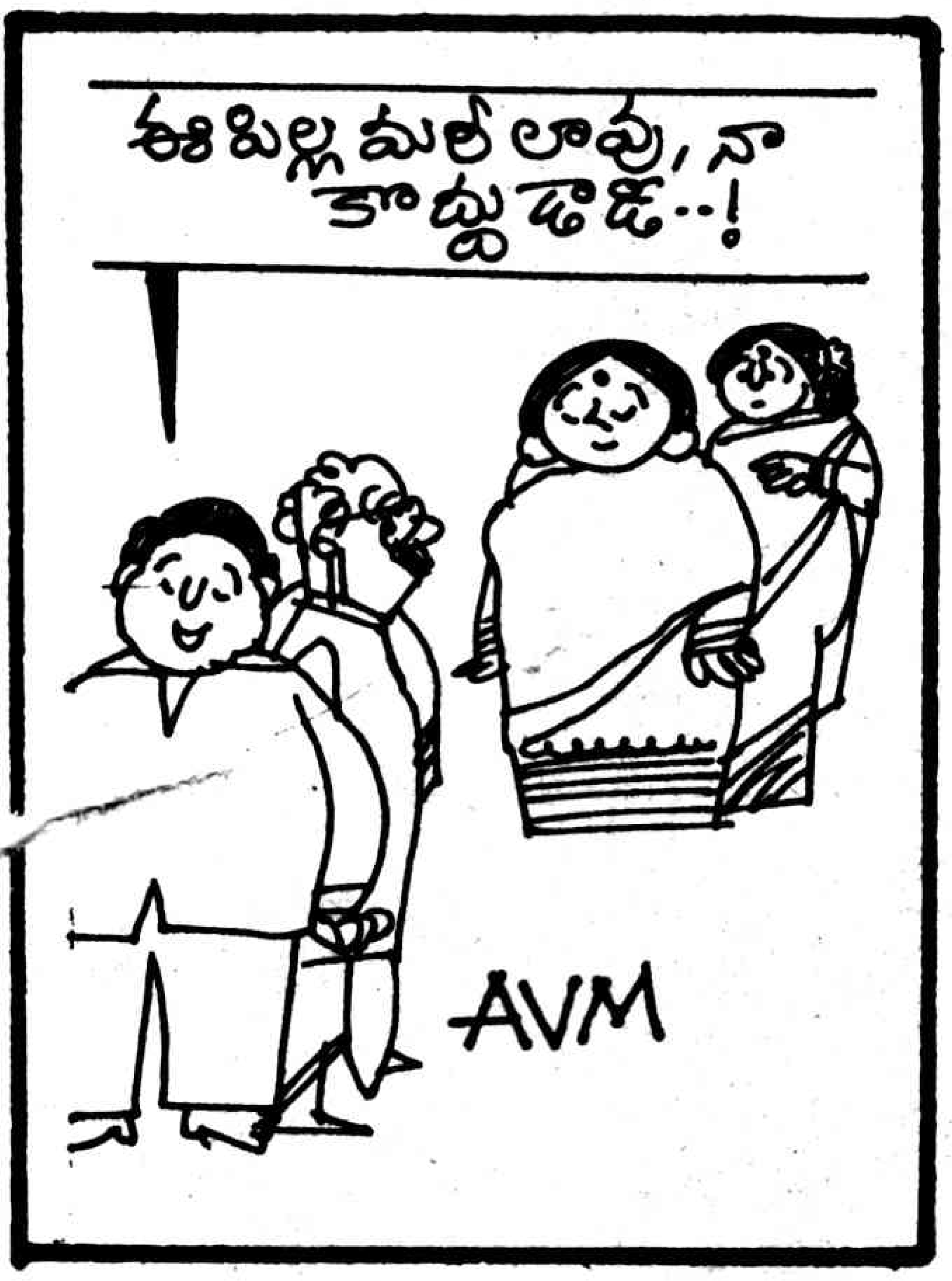

"ఓస్! చెప్పడం కాబోలు. అది కాదు కుముదం. అందర్లాగే కాపరానికెళ్ళి పిల్లల్ని కంటే ఏం ప్రయోజనం? ఏదో ఓ గొప్ప కార్యం సాధించాలి. సంఘాన్ని ముందుకు నెట్టాలి. ఇక్కడికే భారతమాత ఈ సంతానాన్ని పోషించలేకపోతోంది."

"నాకింకా పిల్లలు లేరు. అయితే ప్రతి ఆడదీ పెండ్లి చేసుకోకుండా, పెళ్ళి పందిళ్ళలో పికెటింగ్ చెయ్యాలంటావా?"

"పెళ్ళి ఒద్దని నేననడం లేదు. వివాహం స్త్రీ జీవితంలో ప్రధాన ఘట్టం. అందులో నువ్వు సాధించింది ఏముంది? ప్రేమా? సౌఖ్యమా? ఆధ్యాత్మికమా? దేశభక్తా? ఏదీ లేదు."

"పెండ్లి చేసుకున్న ప్రతి స్త్రీ భర్తను ఒదిలేస్తే నువ్వు కథలు వ్రాస్తానంటావ్. అంతేనా?"

అంత పచ్చిగా అడిగినందుకు నాకు రోషంవచ్చింది.

"ఒదిలేస్తే చాలదు. మరో గొప్ప విలువను సాధించాలి."

"అంటే?"

"ప్రేమ లేని వివాహానికి విలువ లేదనుకుంటాను."

"నీకేం తెలుస్తుంది? నీకు పెళ్ళి కాలేదు."

"ఆ విలువను సాధించగల్గితేనే వివాహానికి అర్థం వుంటుంది."

"అలాగైతే ప్రతి స్త్రీ భర్తను ఒదిలేసి మరోడితో వుండాలందూ, ప్రేమను సాధించేందుకు?"

"అలా అడిగినందుకు నాకు నవ్వొచ్చింది. "దాని కోసం ఆ త్యాగం చేయగలిగితే నే మెచ్చుగుంటాను" అన్నాను.

కుముదం మాట్లాడలేదు. ఈ భావాలు ఎంత వరకు ఆమెను కలవరపెట్టాయో నాకు తెలీదు. స్త్రీ ప్రకృతిపైన ఒత్తిడి కలిగించేది భావాలో సహజమైన ఉద్రేకమో నేను చెప్పలేను. అది తెలిస్తే స్త్రీ హృదయం అర్థం చేసుకున్నట్లే.

"కాని...కాని..." మాటలకోసం తడుముకుంటూ నిదానించింది.

"ఏమిటి నీ సందేహం?"

"ఏమీ లేదు. నాకేదో చెప్పాలనుంది. ఎట్లా చెప్పాలో తెలీడం లేదు. నే చదువుకున్న దాన్ని కాదు. ఉండు, ఆలోచించనీ..."

నేను ఆమె కళ్ళకేసి చూస్తూ కూర్చున్నాను. నిదానించి చూస్తే ఆమె మొహంలో వొక వింత ఆకర్షణ వుంది. ఆమె శరీరంలో ఒంపులు, ఎత్తు పల్లాలు సూర్యరశ్మి సోకినప్పడు తీర్చి నట్లుగా విప్పారుకున్నాయి. ఆ కళ్ళు ఆమెకి ఉపయోగం లేవు కాబోలు. మనుషులకు ఆత్మ వుందో, లేదో నాకు తెలీదు కాని, ఆమెకు మాత్రం లేనట్లు నాకనిపించింది. మరో లోకంలో ఆత్మని మరచిపోయి, శరీరాన్ని తనిష్టం లేకుండానే ఇక్కడికి రప్పించినట్లు సంచరిస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో మూసుకుని మరో లోకంలో తెరచుకొన్న నేత్రాలు ఆమెవి. "కాని...కాని...సూర్యుడూ, చంద్రుడూ ఎప్పడూ చూస్తుంటాను కాని, ప్రతిసారి ఎందుకో క్రొత్తగా కనబడతాయి. మంచినీళ్ళు రోజూ త్రాగుతా.

కాని ప్రతిసారి ఎంతో క్రొత్తగా వుంటాయి...నక్ష త్రాలు..."

నేను వెడతానని లేచాను.

"నక్షత్రాలు...ఉ...మంచిది..." ఆమెను గురించి ఏం కథ వ్రాయనూ?"

** ** **

క్రితంసారి మే కలుసుకుని నాలుగేండ్లయింది. ఈసారి కుముదంగారి ఊరు అడ్రెస్ కోసమే వెళ్ళలేదు. వేరే పనుండి వెళ్ళాను. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలు దాటింది. నడి వేసంగి ఎండ నన్ను నీడకి తరిమింది. పోస్టాఫీసు ప్రక్కనున్న మామయ్యగారింటికి ఎప్పుడూ దొడ్డి దోవన వెళ్ళడం అలవాటు కాబట్టి ఆనాడు కూడా అలాగే వెళ్ళాను.

కుముదం మండువాలో గచ్చుమీద కూర్చుని అనాసపండు తరిగి వెండి పళ్ళెంలో వేస్తోంది. నారింజ పండు రంగు చీర కట్టుకుంది. నన్ను చూసి లేవడంలో పమిట జారింది. నాకర్థమైనట్లు నవ్వి వెనక్కి తిరిగి లోపలికెళ్ళి ఒక కుర్చీ అమిర్చి కూర్చోమని సంజ్ఞ చేసింది. నే చూసిన దృశ్యం నాకిదివరకు లేని కొత్త వనువునిచ్చిందని చెప్పకోక తప్పదు. మనిషి శీలానికి, వ్యక్తిత్వానికి మొహం ఒక్కటే నిదర్శనం కాదను కుంటాను. కొన్ని ఆకస్మిక దృశ్యాలు, జీవిత కాలం పరిశీలించినా బోధపడని అంతరంగికాలని తేట పరుస్తాయి కాబోలు.

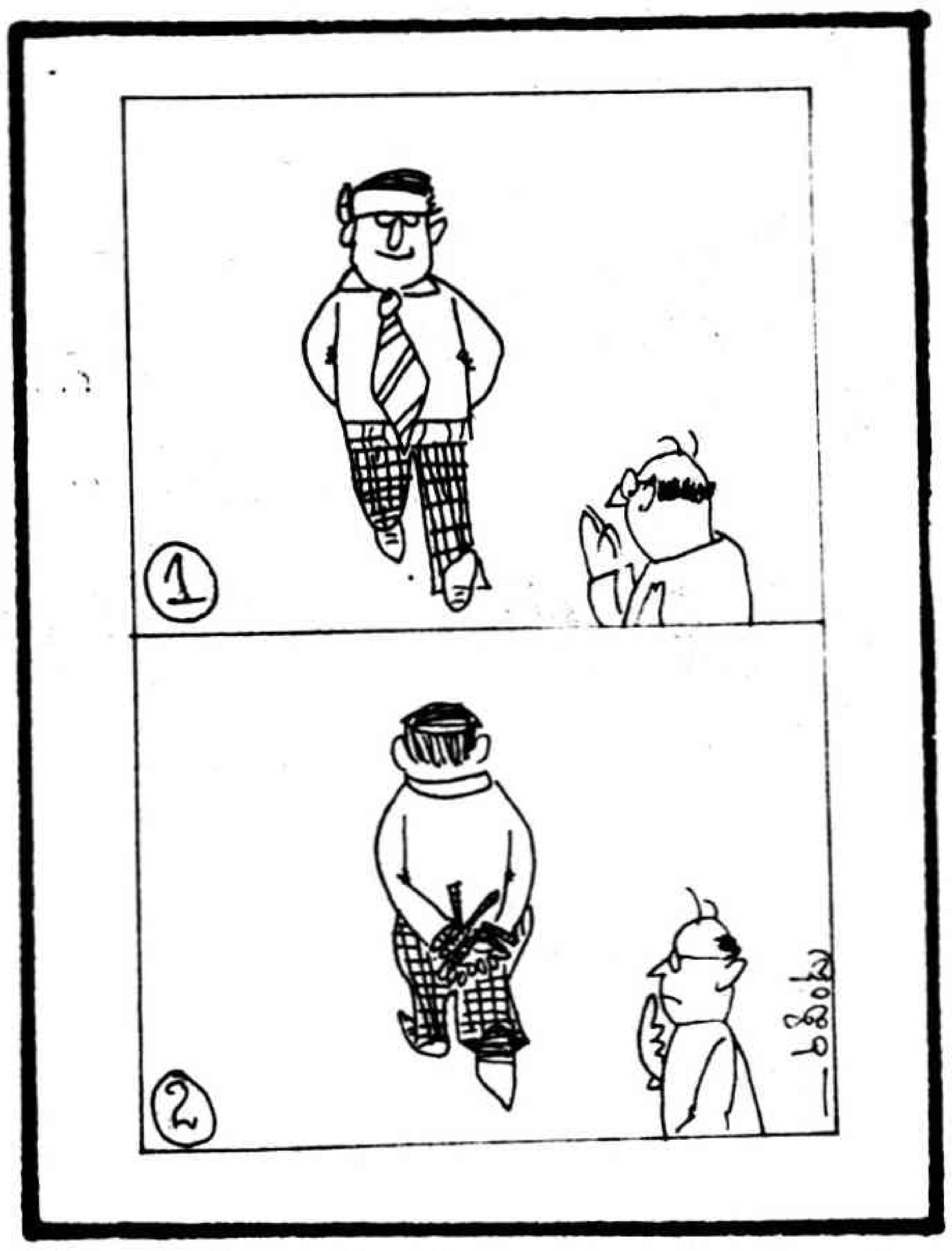

కుర్చీలో కూర్చోగానే పటుక్కుమంది పాతకుర్చీ. లేచి సర్దుకున్నాను. కుముదం పమిటని పళ్ళ మధ్య బిగించి నవ్వుని ఆపుకుంటోంది.

"అన్ని కుర్చీల మాదిరి నిన్ను భరించి పూరుకోక, విరిగి, కొత్త దారి తీసింది చూశావా! దాని కథ వ్రాయవూ..." అంది. నాకు నవ్వొచ్చింది. చాపమీద కూర్చుని [illegible]

"మనం కలుసుకుని దగ్గర దగ్గర నాలుగేళ్ళయింది. తెలుసా? నేనవన్నీ మరిచిపొయ్యాను. నీకింకా ఎట్లా జ్ఞాపకం వుందీ?" అన్నా ప్రశ్నార్థకంగా.

"ఏమో, నువ్వు జీవితాన్ని పరిశీలిస్తావు. నేను అనుభవిస్తాను. ఏమో" అన్నది.

ఆమెకు జీవితం అనుభవించడం అంటే ఏమిటో తెలీదని నా నమ్మకం. కాలం ఆమెపై ఎట్లాంటి మార్పూ తేలేకపోయింది. ఇదివరకు చూసినప్పటికంటె ఈసారి ఎక్కువ చలాకీ, యవ్వనోద్రేకం చూపగలిగింది. ఆమెలో ఆకర్షణీయమైంది ఎడతెగని యవ్వన మేమోననిపిస్తుంది. యవ్వనం వొక్కసారి తన శక్తిని ప్రకటించకుండా, నిలిపి నిలిపి ప్రజ్వలించినట్లుగా గోచరిస్తుంది. (గుర్రంపిల్ల ఉపమానం సంప్రదాయానికి విరుద్ధం కాదు. వాల్మీకి రామాయణంలో వుంది) కొన్ని ఉపమానాలు మన నాగరిక సంప్రదాయాలకి విరుద్ధమని జంకుతున్నాగాని, లేకపోతే ఆమె శరీరాన్ని గుర్రంపిల్ల కదలికలోని లావణ్యంతో పోల్చొచ్చు. లేడి గంతులో శృంగారం వుందికాని, బలం లేదు. కుక్కపిల్ల గంతులో కొంటెతనం వుందికాని శక్తి లేదు. మేకపిల్ల గంతులో వేగం వుందికాని మృదుత్వం లేదు. ఇవన్నీ గుర్రం పిల్ల అలిగినవాడు చేసిన నాట్యంలో వున్నాయి.

(ముగింపు వచ్చేవారం)

వీరేంద్రనాథ్

గత అన్ని నవలల అమ్మకాల స్థాయిని అధిగమించి, వెలువడిన మొదటి వారం రోజులలోనే రికార్డు సృష్టించిన_

డీలక్సు ఎడిషన్ రూ.30/-

30 రూ॥లు M.O. చేయండి పోస్టు ఖర్చులకి V.P.లో పుస్తకం పంపగలం!

నవసాహితి బుక్ హౌస్

ఏలూరు రోడ్ • విజయవాడ-520002

నూతన యవ్వనం పొందండి

సంతానవంతులుకండి!

చర్మ వ్యాధుల నుండి విముక్తులుకండి!

దురభ్యాసముల వలన కలిగిన నరముల బలహీనత, దాంపత్య సుఖము లేక పోవుట, ఉబ్బసము, మేహ మచ్చలు, మొదలగు సమస్త దీర్ఘ వ్యాధులకు అద్భుత ఆయుర్వేద చికిత్స! పోస్టు ద్వారా చికిత్స కలదు.

క్యాంపులు:* ప్రతి ఆదివారం భీమవరం-షణ్ముఖ లాడ్జిలో ఉదయం 9 గంటల నుండి సాయంత్రం 6-30 గంటల వరకు •

* ప్రతి నెల 1 మరియు 16 తేదీలలో రాజమండ్రి-హోటల్ అశోకాలో కోటగుమ్మం దగ్గర మధ్యాహ్నం 12 గంటల నుండి రాత్రి 9 గంటల వరకు.

డా డి. మార్కండేయులు

ఆయుర్వేదభిషక్, సెక్స్ & స్కిన్ స్పెషలిస్ట్

పార్కురోడ్, గుడివాడ - 521 301

ఫోన్స్ : ఆఫీసు : 522 నివాసం : 540